

laget for disse Udgifters Beregning er fuldstændig forskelligt i de forskelligartede Kommuner, forskelligt i Landkommunerne fra, hvad det er i Købstadkommunerne, saa det i meget høj Grad vilde forrykke det hele Grundlag for Fordelingen.

Ellers tror jeg kun at have Brug for to Bemærkninger med Hensyn til Lovforslagets Indhold. Der er et enkelt Udtryk der, som synes mig ikke at være helt klart, men som er fortolket i Betænkningen paa den Maade, som jeg ogsaa mener, det maa forstaaes, det er den Vending: „Det fremkomne Tal vil, saafremt det ikke er et helt Tal, være at afrunde opad til det næst ovenfor liggende to cifrede Decimantal, der er deleligt med 10“. Efter almindelig Sprogbrug vil det i Virkeligheden betyde, at det skal afrundes opefter til 10, 20 eller 30 — ja, det kan det nu aldrig blive til; der vilde jo ogsaa efter den Fortolkning aldrig blive Tale om at afrunde det til mere end 10 —, men det vilde dog være fuldt saa korrekt at anvende Udtrykket: „Decimalbrøk med een opad afrundet Decimal“. Men det er jo kun af ringe Betydning; naar blot Meningen er klar, kan det godt blive staaende saaledes. Hvis det ærede Udvalg ikke skulde have Lyst til at stille Ændringsforslag til tredie Behandling paa dette Punkt, lægger jeg ikke nogen Vægt derpaa. Det andet Punkt, jeg vil gøre opmærksom paa, er den sidste Sætning i § 4: „Ingen Kommune kan i samlet Statstilskud erholde over Halvdelen af de i § 3, første Stykke, under a, b, c og d nævnte Udgifter“. Dette vil jo kunne medføre, at der blev nogle ganske smaa Beløb tilovers, og man kunde saa spørge: Hvorledes skal det saa gaa med disse Beløb? Jeg forstaaer det saaledes, at disse Beløb i saa Fald ikke ville komme til Udbetaling, men blive i Statskassen, idet der staaer nævnt: „Indtil 250,000 Kr.“ Det vilde vel ogsaa være urimeligt at foretage en særskilt Beregning for disse ganske smaa Beløbs Vedkommende og fordele dem over alle Kommunerne. Det er allerede efter de Regler, her ere foreslaaede, et meget betydeligt Arbejde for Statistisk Bureau at foretage Beregningen og Fordelingen, et Arbejde, som efter de nye Regler formentlig vil lægge Beslag paa mere Arbejdskraft, end man hidtil har anvendt dernede, og det vilde naturligvis være urimeligt at foretage en saadan Fordeling for disse ganske smaa Beløbs Vedkommende, og det er da ogsaa aabenbart Lovforslagets Tanke, at disse Beløb ikke skulle fordeles. Med disse Bemærkninger

kan jeg altsaa anbefale Lovforslaget, dog saaledes at jeg anbefaler Tilslutning til det Ændringsforslag, der er stillet af Flertallet, med Undtagelse af dette Punkt med Hensyn til Arbejdsløshedskasserne, hvor jeg anbefaler at følge det Mindretal, som har foreslaaet at tage dem med i Beregningen.

N. C. Christensen: Princippet i det foreliggende Lovforslag, at Staten kommer de mest trængende Kommuner til Hjælp, og at den yder Hjælpen i Forhold til Trangen, kan jeg tiltræde. Dette Princip er ogsaa allerede nedlagt i den bestaaende Lov om Statstilskud til Kommunerne, idet man der gaar ud fra, at de Kommuner, som have de største sociale Udgifter og mindst økonomisk Evne til at bære disse Udgifter, faa det største Tilskud. Naar man som Maalestok for den økonomiske Evne til at bære Udgiften udelukkende henholder sig til Formue- og Indkomstskatten, er jeg derimod ikke enig hverken med den bestaaende Lov eller med det Lovforslag, som her foreligger. Det er nemlig ikke saaledes, at man udelukkende kan gaa ud fra de Tal, der fremkomme ved Paaligning af Formue- og Indkomstskat, og derefter dømme om, hvorvidt Kommunen har økonomisk Evne til at bære de Udgifter, den skal affholde, eller ikke. Der er allerede gjort opmærksom paa, at der kan være betydelige Afvigelser i den Maade, hvorpaa man paaligner Formue- og Indkomstskatten, saaledes at det kan blive højst forskellige Resultater, man kommer til i de forskellige Kommuner, og det er sikkert saaledes, at man i Landkommunerne i Almindelighed regner med mindre Indkomster, end der virkelig er til Stede. Naar man f. Eks. ser de Kommuner, man nærmest kan kalde blandede Kommuner, hvor der dels er en Landbefolkning, der endnu ernærer sig af Landbruget, og en Befolkning, der ernærer sig paa anden Vis, navnlig Kommuner, hvor der er en stor Arbejderbefolkning, er det ret lærerigt at lægge Mærke til, at man ofte ansætter en Arbejder, der har en nogenlunde ordentlig Aarsløn, til en Indtægt, der er lige saa stor som den, man ansætter en Gaardmand med en almindelig god Gaard til, thi dersom man kender de Menneskers Livsforhold, vil man kunne forstaa, at det vilde være umuligt for en saadan Gaardmand at føre en Husholdning som den, han fører, med en Indtægt, der svarer til den, Arbejdsmanden har. Det er allerede Bevis for, at man ikke er i